

Pis Mátyásné

Sanyi bácsi elköltözik.

Sanyi bácsi a diófa alatti padon ült és pipázott, amikor kinyílt a kapu, és egy fiatal lány lépett be rajta.

Amikor az öreg ember elé ért, mosolyogva köszöntötte: jó napot Sanyi bácsi!

Szervusz Marika!

Fogadta a köszönést a házigazda.

Mi szél fújt erre téged? Ritkán látunk a faluban téged mostanában...

Pesten dolgozom, onnan nem lehet sűrűn hazaugrani, felel Marika.

Ülj le nálam kínálja helyel a vendéget Sanyibácsi.

Azért jöttem, kezdte a vendég, mert amióta itthon vagyok, másról sem beszélnek a faluban csak arról,

hogyan Sanyi bácsi elköltözik.

Nem hiszek a pletykának, inkább magától kérdezem meg, hogy mi az igazság...

Nem pletyka ez lelkem, a jövő hónapban már Pest környékén fogok lakni.

Ha van időd, akkor elmesélem miért döntöttem így.

Erre a sok beszédre igyunk előbb, mondja az öreg, és fiatalos fürgeséggel megy be a házba.

Két pohárral és egy üveggel tér vissza. Kissé ügyetlenül tölt mindkettőjüknek egy keveset.

Isten éltesse! Mondja a fiatal lány, és felemeli a poharát.

Éljen és viruljon az ifjuság!

Feleli Sanyi bácsi és koccint vendégével.

Saját főzésű ez a finom pálinka? Érdeklődik Marika.

Az ám!

Felel büszkén a házigazda. Jópár éve van annak, amikor ezt főztem.

Sok szilvánk termett abban az évben, Róza nénéd annyi befőttet rakott el, hogy minden üvege elfogyott.

A sok szilvával meg kezdeni kellett valamit...

Így lett belőle ez a vendégmarasztaló pálinka.

Valóban az, erősíti meg Marika is. Olyan finom, hogy az embernek kedve támad egy újabb látogatásra...

Csak kedves vendégeknek adok belőle, azért nem fogyott még el...

Úgy gondoltam, ha már mesélek, mutatnék is hozzá valamit, hogy nagyobb kedved legyen a mondandómat meghallgatni.

Kis idő múlva egy fényképalbummala kezében tér vissza, és az albumot leteszi Marika elé.

Nyisd ki!

Bíztatja kedvesen a kíváncsi leányt.

Az album első képén a hajdani kert minden szépsége meg van örökítve.

Épp ilyenek maradt meg az emlékezetemben. Lelkesedik a vendég. De sokat játszottam itt hajdan Sanyi bácsi gyerekeivel bújócskát...

Mennyi gyümölcsöt kaptunk, és vele együtt mennyi szeretetet... Törnek fel Marikából a régi emlékek a kép láttán.

Mit csinált Sanyi bácsi, hogy mindig ilyen szép volt a kertje? A faluban nem volt párja...

Szeretni kell a földet kislányom, mondja az öreg elérzékenyülve.

Ha szereted és törődsz vele, akkor rengeteg szépséggel, és bőven termő növényekkel, gyümölcsfákkal hálálja meg neked a sok munkát.

A következő kép az egykori tavaszt idézi, virágba borult gyümölcsfák és díszbokrok láthatók a képen.

A hajdani kislány hallani véli a szorgos méhek zümmögését, és magán érzi a tavaszi napsütés simogató melegét.

Egy másik képen két diófa látható, az alatta levőn egy rózsabokor tele virággal, egy másikon meg meggytől roskadozó fa van.

Ezt a két diófát mikor ültette Sanyi bácsi? Kérdi Marika.

Az egyiket Sanyi fiam születésekor, a másikat meg amikor Béla fiam született.

És a rózsabokrot, meg a meggyfát amikor a lányai születtek?

Úgy van. Feleli szűk szavuan az öreg ember.

Mi lett a gyerekeiből? Faggatózik tovább a leány.

Sándor fiam Szabolcsba nősült, Béla Zalában lakik.

És a lányok? Marika Pest környékén lakik, Kati lányom meg Pestre ment férjhez.

Mióta Róza nénéd itthagytott, nagy nekem ez a ház, a kertről már nem is beszélve.

Ezért költözik el a faluból? Érdeklődik a vendég.

Nem csak ezért, felel a házigazda elgondolkozva. Hanem azért is, mert megöregedtem,

és sem erőm, sem szemem a földműveléshez.

Mindkettő fontos dolog, és ha már egyik sincs, akkor jobb, ha időben feladja az ember...

Az albumban lévő képeket is már csak a szívemmel látom, és ott őrzöm, amígy csak élek.

Marikámhoz megyek lakni, mert szükség van rám... Vigyázok az unokákra, és tanítgatom majd őket a fák, virágok és a föld szeretetére.

Mást nem tudok rájuk hagyni örökül. Ha meglátnak egy fát, vagy virágot, eszükbe jutok róluk.

Így élek tovább az ő emlékezetükben.

Köszönöm a kellemes délutánt. Állt fel Marika. Én meg azt, mondta Sanyi bácsi lágyan, hogy elhoztad hozzám a fiatalságot magaddal ha csak pár órára is az én öreg házamba...

A vendég már a kertkapunál járt, amikor az öreg ember utána szólt: Jöhetsz holnap is, mert még sok a mesélnivalóm.

Jó!

Kiáltotta Marika, és búcsút intett a kezével elfeledve, hogy a fáradt öreg szemek már nem látnak el odáig...